

Я утверждаюсь

Павло Тичина

Я есть народ, якого Правди сила
ніким звойована ще не була.
Яка біда мене, яка чума косила! —
а сила знову розцвіла.

Щоб жить — ні в кого права не питаюсь.
Щоб жить — я всі кайдани розірву.
Я стверджуюсь, я утверждаюсь,
бо я живу.

Тевтоніє! Мене ти пожирала,
як вішала моїх дочок, синів
і як залізо, хліб та вугіль крала...
О, як твій дух осатанів!

Ти думала — тобою весь з'їдаюсь —
та, подавившись, падаєш в траву...
Я стверджуюсь, я утверждаюсь,
бо я живу.

Я есть народ, якого Правди сила
ніким звойована ще не була.
Яка біда мене, яка чума косила! —
а сила знову розцвіла.

Сини мої, червоні українці,
я буду вас за подвиг прославлять, —
ідіть батькам на допомогу й жінці,
дітей спішіте визволять!

На українських нивах, на російських,
на білоруських — я прошу, молю! —
вбивайте ворогів, злодюг злодійських,
вбивайте без жалю!

Нехай ще в ранах я — я не стидаюсь,
гляджу їх, мов пшеницю ярову.

Я стверджуюсь, я утверждаюсь,
бо я живу.

Із ран — нове життя заколоситься,
що з нього світ весь буде подивлять,
яка земля! яке зерно! росиця! —
Ну як же не сіять —

І я сіяю, крильми розгортаюсь,
своїх орлів скликаю, кличу, зву...
Я стверджуюсь, я утверждаюсь,
бо я живу.

Ще буде: неба чистої блакиті,
добробут в нас підніметься, як ртуть,
заблискотять косарки в житі,
заводи загудуть...

І я життям багатим розсвітаюсь,
пушу над сонцем хмарку, як брову...
Я стверджуюсь, я утверждаюсь,
бо я живу.

Я есть народ, якого Правди сила
ніким звойована ще не була.
Яка біда мене, яка чума косила! —
а сила знову розцвіла.

Фашистська гидь, тремти! Я розвертаюсь!
Тобі ж кладу я дошку гробову.
Я стверджуюсь, я утверждаюсь,
бо я живу.

1943 р. 16 вересня.
Кремлівська лікарня.

Від редакції: існує думка, що цей вірш був адаптований під радянську цензуру друзями Павла Тичини перед візитом НКВС, що цілком можливо. Але документального підтвердження цієї інформації поки що не знайдено.

Оригінальний тест вірша Павла Тичини "Я утверждаюсь" опублікував на своїй сторінці у Facebook третій президент України Віктор Ющенко.

"Це оригінал, який "радянська" цензура переписала на свій лад. Наприклад, замість "незламних українців" були "червоні українці". Замість "Московіє" — "Тевтоніє" і таке інше. Вони хотіли вбити в нас нашу державу, наш дух і совість", — пояснив Віктор Ющенко.

Я утверждаюсь (адаптована версія)

Я есть народ,
якого Правди сила!
Ніким звойована ще не була.
Яка біда мене, яка чума косила!
— а сила знову розцвіла.

Щоб жить — ні в кого права не питаюсь.
Щоб жить — я всі кайдани розірву.
Я стверджуюсь, я утверждаюсь, бо я живу.

Московіє! Мене ти пожирала,
як вішала моїх дочок, синів,
і як залізо, хліб та вугілля крала...
О, як твій дух осатанів!

Ти думала — тобою весь з'їдаюсь?
— та, подавившись, падаєш в траву...
Я стверджуюсь, я утверждаюсь,
бо я живу.

Я есть народ, якого Правди сила,
ніким звойована ще не була.
Яка біда мене, яка чума косила!
— а сила знову розцвіла.

Сини мої, незламні українці,

я буду вас за подвиг прославлять,
— ідіть батькам на допомогу й жінці,
дітей з ярма спішіте визволять!

На слобожанських нивах, на подільських,
на Чорнім морі
я прошу, молю! — вбивайте ворогів,
зłodюг кремлівських, вбивайте без жалю!
Нехай ще в ранах я — я не стидаюсь,
гляджу їх, мов пшеницю ярову.
Я стверджуюсь, я утверждаюсь, бо я живу.

Повстань! І з ран — нове життя заколоситься,
що з нього світ весь буде подивлять,
яка земля! яке зерно! росиця!
Ну як не сіять? Як відсіч ворогу не дать!

І я сіяю, крильми розгортаюсь,
своїх орлів скликаю, кличу, зву...
Я стверджуюсь, я утверждаюсь, бо я живу.

Ще буде: неба чистої блакиті,
добробут в нас підніметься, як ртуть,
заблискотять косарки в житі,
заводи загудуть...

І я життям багатим розсвітаюсь,
пушу над сонцем хмарку, як брову...
Я стверджуюсь, я утверждаюсь,
бо я живу.

Я есть народ, якого Правди сила
ніким звойована ще не була.
Яка біда мене, яка чума косила!
— а сила знову розцвіла.

Кремлівська гнидь, тремти!
Я розвертаюсь!
Тобі ж кладу я дошку гробову!
Я стверджуюсь, я утверждаюсь,
бо я живу!

(2014)